

Arrest

nr. 157 248 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2015 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 9 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker vraagt voor de zesde maal asiel aan.

In het kader van zijn eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 22 februari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas. Op 19 juni 2012 werd deze beslissing bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 83 287. Zijn tweede, derde, vierde en vijfde asielaanvraag werden niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissingen.

2. In het kader van zijn huidige asielaanvraag geeft verzoeker aan over meerdere zaken gelogen te hebben tijdens zijn vorige asielaanvragen in België. Zo stelt hij dat hij in werkelijkheid niet T. A. heet maar L. M. Verzoeker zou ook niet van Kabul afkomstig zijn maar van Ghorband, een district in de provincie Parwan; hij zou nooit in Kabul gewoond hebben.

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een foto waarop hij te zien is bij het graf dat van zijn vader zou zijn, foto's waarop hij te zien is tijdens manifestaties van Afghaanse asielzoekers, en een brief van de taliban.

3. In zoverre verzoeker zich beroept op elementen zoals aangevoerd in het kader van zijn vorige asielaanvragen, wijst de Raad er op dat, eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn vorige asielaanvragen incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in de nieuwe versie van zijn asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker een vrees voor vervolging aanvoert omwille van zijn verblijf in een Belgische kerk en zijn deelname aan protesten van Afghanen in Brussel, wijst de Raad er op dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is daar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2014 ten tijde van zijn vierde asielaanvraag. De Raad is te dezen niet bevoegd zich in onderhavig beroep uit te spreken over voormelde beslissing. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

De opmerking als zou de ambtenaar vooringenomen geweest zijn, is niet meer dan een blote bewering. De elementen die verzoeker daartoe aanvoert, betreffen loutere vaststellingen door de commissaris-generaal gedaan. Het feit dat deze in verzoekers nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze in casu bevooroordeeld zou zijn geweest.

Verzoekers verwijzing in dit verband naar het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' is niet dienstig vermits in casu helemaal geen toepassing wordt gemaakt van voormeld rechtsbeginsel.

Verzoekers argument dat hij tot een risicogroep behoort omdat niet meer handelt en denkt als een Afghaan wegens zijn lange verblijf in Europa, is een bewering waarvan hij niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom geviseerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

De aan het verzoekschrift gevoegde Immigration factual summary biedt enkel een overzicht van de doorlopen procedures van verzoeker in het Verenigd Koninkrijk. Bovendien staat dit op naam van T.A., terwijl verzoeker heden voorhoudt L.M. te heten. Dergelijk document kan aldus bezwaarlijk ter ondersteuning dienen van de door verzoeker nieuw voorgehouden identiteit, de door aangevoerde problemen en zijn werkelijke verblijfplaats(en) in Afghanistan.

De bij het verzoekschrift gevoegde foto's werden reeds beoordeeld door de commissaris-generaal.

4.3. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Inzoverre verzoeker de mening toegedaan is dat de commissaris-generaal ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus beoordeeld heeft ten aanzien van Kabul, merkt de Raad op dat blijkens de bestreden beslissing geen enkel geloof kan gehecht worden zijn nieuwe verklaringen omtrent zijn afkomst. Het louter volharden in de verklaringen die hij daaromtrent heeft afgelegd, volstaat niet om de bevindingen van de commissaris-generaal, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. In casu moet gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn nieuwe verklaringen omtrent zijn beweerde afkomst, het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet beoordeeld worden in functie van een terugkeer naar Kabul, vanwaar verzoeker volgens zijn verklaringen ten tijde van zijn vorige asielaanvragen afkomstig was.

4.4. Uit de informatie vervat in het administratief dossier (EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation, januari 2015) blijkt dat er in verzoekers regio van herkomst, zijnde Kabul, geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Daar echter de verslagperiode voor dit rapport de periode van september tot november 2014 bestrijkt en aldus geen beschrijving bevat van de huidige stand van het conflict in Afghanistan, is het voor de Raad onmogelijk om zich op basis van voormelde rapport, de algemeen gekende onrustige situatie in Afghanistan mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in de verklaarde regio van verblijf van verzoeker.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij op 23 oktober 2015 een aanvullende nota en een actuele COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul*" van 12 oktober 2015 heeft ingediend. Verzoekende partij bevestigt dat zij de aanvullende nota met actuele informatie heeft ontvangen.

De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking dienaangaande en stelt de partijen daarvan in kennis.

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 september 2015, voert verzoekende partij aan dat het positief is dat de Raad in zijn beschikking stelt dat het algemeen gekend is dat de situatie in Afghanistan onrustig is, aangezien verwerende partij het tegendeel beweert. Voorts wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal zich in zijn COI Focus baseert op anonieme bronnen wat een schending inhoudt van de rechten van verdediging. Zij wijst er op dat indien een verzoekende partij iets zou stellen zonder een bron te vermelden de informatie gewoon van tafel zou geveegd worden. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij 7 jaar in Engeland heeft gewoond en 4 jaar in België en derhalve reeds 11 jaar uit haar land van herkomst weg is zodat de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

4.2. Verwerende partij repliceert dat de veiligheidssituatie moet geëvalueerd worden op basis van de actuele gegevens en dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij internationale bescherming nodig heeft. Wat de anonieme bronnen betreffen stelt verwerende partij dat de gegevens concreet zijn en niet worden weerlegd door verzoekende partij en dat de commissaris-generaal rechtsgeldig tot de conclusie is gekomen dat in Kabul geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

4.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 21 september 2015 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het uiten van ongefundeerde kritiek, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

De Raad wijst er vooreerst op dat de veiligheidssituatie in Afghanistan voortdurend dient te worden opgevolgd. De loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten voordoen in een regio die op grond van een minder actuele COI Focus als relatief veilig bestempeld wordt, toont op zich niet aan dat de veiligheidssituatie die onrustig is actueel geëvolueerd is naar een situatie zoals voorzien in de subsidiaire bescherming in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad dient zich een actueel en correct beeld te kunnen vormen aangaande de situatie in de verklaarde regio van verzoekende partij en dit bleek *in casu* niet mogelijk te zijn daar de informatie vervat in het administratief dossier de periode van september tot november 2014 bestrijkt en aldus geen beschrijving bevat van de huidige stand van het conflict in Afghanistan anno 2015.

De verwerende partij heeft echter op 23 oktober 2015 een aanvullende nota en een actuele COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul*" van 12 oktober 2015 ingediend, waarvan verzoekende partij bevestigd heeft dat zij deze heeft ontvangen. Deze COI Focus betreft een update van de in het administratieve dossier aanwezige informatie aangaande de veiligheidssituatie in de stad Kabul. Uit deze update van oktober 2015 blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad Kabul. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (AIMA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke *compounds*, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er

complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en de European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van die aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er blijkens hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse geen gewag worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Raad treedt dan ook de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verder beperkt verzoekende partij zich ertoe kritiek te uiten op de door de commissaris-generaal gehanteerde bronnen, waarmee zij niet vermag de juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen. De Raad wijst er vooreerst op dat, gelet op de wettelijk aan de commissaris-generaal toegewezen bevoegdheid zich objectief uit te spreken over de gegrondheid van asielaanvragen en aanvragen tot subsidiaire bescherming, de commissaris-generaal de instantie bij uitstek is die in staat is en de opdracht heeft objectieve informatie op een professionele manier te verzamelen en deze te gebruiken bij een beoordeling van de asielaanvragen. Dergelijke documenten en rapporten worden opgesteld door onpartijdige ambtenaren die er geen persoonlijk belang bij hebben onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. Waar verzoekende partij het bovendien haalt dat de door de verwerende partij gehanteerde bronnen anoniem zijn, is de Raad onduidelijk. Verzoekende partij toont geenszins aan over welke anonieme bronnen het zou gaan. De Raad stelt vast dat de informatie van Cedoca eenduidig is en geput werd uit verschillende objectieve bronnen. Alle gebruikte bronnen staan vermeld in een voetnoot. Indien verzoekende partij niet akkoord gaat met de inhoud van de informatie van het Commissariaat-generaal en de gehanteerde bronnen, dan kan zij niet volstaan met het louter uiten van ongefundeerde kritiek, maar moet zij minstens een begin van bewijs aanbrengen betreffende de onjuistheid van de informatie betreffende *in casu* de veiligheidssituatie in Kabul. Verzoekende partij brengt echter geen andersluidende informatie bij die de beschikbare informatie in een ander daglicht stelt en aantoonst dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Nergens uit haar verklaringen is voorts gebleken dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat zij er lange tijd niet heeft gewoond. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekende partij geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van haar langdurige afwezigheid anders gepercipieerd en gevisieerd zal worden. Verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat haar langdurige afwezigheid in Afghanistan voor haar risico's inhoudt en dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

5. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS